

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją C(2005)1962 wersja ostateczna z dnia 5 lipca 2005 r. (Pomoc państwa nr C 20/04, ex NN 25/04) Komisja uznała niektóre środki pomocy na restrukturyzację przyznane przez Polskę producentowi stali Huta Częstochowa S.A. za niezgodne ze wspólnym rynkiem i nakazała ich odzyskanie. Skarżąca ISD Polska jest następcą beneficjenta pomocy i spółką zależną drugiej skarżącej — Industrial Union of Donbass, która posiada jej wszystkie akcje. Dwie skarżące zostały uznane w zaskarżonej decyzji jako przedsiębiorstwa solidarnie odpowiedzialne za zwrot pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Na poparcie skargi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji skarżące podnoszą sześć zarzutów.

W pierwszym zarzucie podnoszą one, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie faktów istotnych dla wyniku dochodzenia. Utrzymują one, że po dokonaniu sprzedaży aktywów pierwotnego beneficjenta pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem, które zostały nabyte przez ISD Polska (i Donbass), sprzedawca pierwotnego beneficjenta pomocy zachował korzyść wynikającą z tej pomocy i to on powinien zapewnić jej zwrot. Skarżące utrzymują, że w niniejszym przypadku prawidłowe ustalenie istotnych faktów dotyczących sprzedaży aktywów Huty Częstochowa na rzecz ISD Polska (i Donbass) doprowadziłoby Komisję do stwierdzenia, że w wyniku przejęcia środków produkcji od Huty Częstochowa po cenie rynkowej pomoc została już zwrócona sprzedawcy. Zdaniem skarżących Komisja w ten sposób naruszyła ciężący na niej obowiązek starannego i bezstronnego zbadania wszystkich okoliczności istotnych dla niniejszego przypadku.

Drugi zarzut podniesiony przez skarżące jest oparty na naruszeniu prawa do przedstawienia uwag, określonego w art. 88 WE i w art. 6 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾. Utrzymują one, że publikacja w Dzienniku Urzędowym decyzji o otwarciu formalnej procedury dochodzenia nie określa wystarczająco dokładnie kwestionowanej pomocy ani jej kwoty, pomimo że te informacje były znane Komisji. Z tego względu nie mogły one wiedzieć, jaka pomoc jest objęta dochodzeniem i nie mogły ocenić, czy było wskazane przedstawienie ich uwag.

Ta sama nieprawidłowość stanowi postawę trzeciego zarzutu skarżących, które podnoszą naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań. Utrzymują one, że jeśliby decyzja o otwarciu dochodzenia pozwoliła Donbass stwierdzić, jaka pomoc była przedmiotem postępowania, ta spółka byłaby w stanie przedstawić Komisji dowody wskazujące na to, że ta pomoc była zgodna z prawem wspólnotowym, tak jak czynią to ISD Polska i Donbass w niniejszej skardze.

W czwartym zarzucie skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła Protokół 8 Traktatu o Przystąpieniu w sprawie restrukturyzacji polskiego przemysłu stalowego⁽²⁾ poprzez wyłączenie językową wykładnię niektórych jego przepisów, które powinna była interpretować w świetle jego celów i w ramach kontekstu, w jakim został on przyjęty. W wyniku tej błędnej wykładni Komisja zażądała w decyzji zwrotu pomocy państwa uzyskanej przed przyjęciem Protokołu nr 8 przez spółki, które nie zostały

wymienione w jego załączniku, który określa osiem przedsiębiorstw będących beneficjentami, które mogą korzystać z pomocy Polski na zasadzie wyjątku od art. 87 i 88 WE. Skarżące podnoszą, że ponieważ Komisja działała bez podstawy prawnej Komisji nie przysługuje kompetencja do decydowania o pewnych środkach pomocy, których dotyczy zaskarżona decyzja i że z tego względu wkroczyła ona w zakres właściwości *ratione temporis* innych instytucji wspólnotowych.

Piąty zarzut oparty jest na naruszeniu art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999, ponieważ decyzja w sprawie zwrotu pomocy jest sprzeczna z zasadami uzasadnionych oczekiwań, pewności prawnej i równości traktowania.

W szóstym zarzucie skarżące podnoszą, tytułem żądania ewentualnego, że Komisja naruszyła rozporządzenie nr 794/2004⁽³⁾ w zakresie ustalania stopy procentowej mającej zastosowanie w niniejszym przypadku do zwrotu pomocy.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, Dz.U L 83, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. 2003, L 236, str. 948

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, Dz.U. L 140, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2006 r. — Estaser El Mareny przeciwko Komisji

(Sprawa T-274/06)

(2006/C 294/118)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Estaser El Mareny, S.L. (Walencja, Hiszpania) (Przedstawiciele: A. Hernández Pardo, S. Beltrán Ruiz i L. Ruiz Ezquerria)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 12 kwietnia 2006 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE, sprawa COMP/B-1/38.348 Repsol CPP;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji z dnia 12 kwietnia 2006 r., w której wspomniana instytucja przyjęła zobowiązania zaproponowane przez REPSOL CPP, zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu ⁽¹⁾.

Decyzja ta została wydana w ramach postępowania wszczętego w następstwie złożonego przez REPSOL CPP wniosku o wydanie atestu negatywnego lub ewentualnie indywidualnego zwolnienia w odniesieniu do porozumień lub wzorów umów, za pomocą których przedsiębiorstwo to wykonuje swoją działalność dystrybucji paliw silnikowych w stacjach usługowych w Hiszpanii.

W propozycji zobowiązań przyjętej przez Komisję REPSOL CPP zobowiązała się w szczególności do zwiększenia liczby stacji usługowych mogących zmienić dostawcę w skali roku i w tym celu REPSOL CPP zobowiązała się do oferowania właścicielom pozbawionym użytkownika lub podmiotom eksploatującym stacje usługowe możliwości odkupienia prawa użytkowania lub prawa powierzchni [prawa do budynku], wymagając jednak przestrzegania przez podmiot eksploatujący szeregu warunków.

Na poparcie swej skargi skarżąca, będąca uprawnionym podmiotem eksploatującym stację usługową, która zawarła umowę o dostawę z REPSOL CPP, utrzymuje, że

- a) Umowy zawierane między REPSOL CPP i stacjami usługowymi naruszały bądź naruszają czasowe ograniczenia określone w prawie wspólnotowym w odniesieniu do klauzul ograniczających konkurencję. Skarżąca dodaje, że przed przedstawieniem przez REPSOL CPP propozycji zobowiązań, Komisja przygotowywała się do wydania decyzji stwierdzającej naruszenie i nakazującej jego zaprzestanie.
- b) W konsekwencji sporne umowy należy uznać za nieważne na podstawie art. 81 ust. 2 traktatu WE.
- c) Komisja nie może zatwierdzić tych umów w drodze procedury przyjęcia zobowiązań, jeżeli podmiot popełniający naruszenie nie jest zobowiązany do natychmiastowego zakończenia praktyki ograniczającej, lecz jedynie do dopuszczenia możliwości wcześniejszego odkupienia. Z drugiej strony, nawet jeśli nadmierna długość obowiązywania klauzul ograniczających konkurencję stanowi naruszenie regulacji w zakresie konkurencji, podmiot eksploatujący jest zobowiązany, w celu odkupienia swego prawa, do zapłaty ceny obliczonej między innymi na podstawie okresu pozostałego do wygaśnięcia umownego ograniczonego prawa rzeczowego.

Skarżąca wskazuje wreszcie na naruszenie zasady, na mocy której podmiot prawny nie może odnieść korzyści z nadużycia prawa ani niesłusznie się wzbogacić.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 1, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2006 r. — Omya przeciwko Komisji

(Sprawa T-275/06)

(2006/C 294/119)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Omya AG (Oftringen, Szwajcaria) (Przedstawiciele: J. Flynn, Barrister i C. Ahlborn, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— [...] Omya wnosi więc do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji i obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Omya.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 3163 wersja ostateczna z dnia 19 lipca 2006 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw COMP/M.3796, w której Komisja uznała, że przejęcie przez skarżącą działalności w zakresie wytrąconego węgla wapnia od J.M. Huber Corporation jest zgodne ze wspólnym rynkiem i funkcjonowaniem porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Komisja wprowadziła następnie pewne warunki i obowiązki, które skarżąca ma spełnić.

Skarżąca stwierdza, że a) względy konkurencji wskazane przez Komisję są bezzasadne oraz że b) w każdym razie środki zaradcze rzeczywiście nałożone na skarżącą są nieodpowiednie i nieusprawiedliwione względami wskazanymi przez Komisję oraz nie są w stanie wywołać utrzymywanych przez Komisję skutków.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty prawne.

Po pierwsze skarżąca podnosi, że Komisja w sposób oczywście błędny stwierdziła, że transakcja znacznie zakłóci skuteczną konkurencję.

Po drugie skarżąca stwierdza, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie oraz naruszyła zasadę proporcjonalności poprzez wprowadzenie wymogu zbycia fabryki Kuusankoski.